

ἐκεῖ θῦμα συνωμοσίας στρατιωτικῆς, ἣτις ἢ παρεσκευάζετο πρὸ καιροῦ καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν εὐχερῆ τροπὴν τοῦ στρατοῦ περὶ Καρχηδόνα, ἣ ἐσκευωρήθη καθ' ὁδόν, διὰ τὸν φόβον ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐμέλλε νὰ τιμωρήσῃ αὐστηρῶς τοὺς ὑποστρατήγους τοῦ Ἰωάννου τοὺς ἀναδειχθέντας ἀδρανεῖς, ἵνα μὴ τι χεῖρον εἴπωμεν, ἐν τῷ κρισίμῳ ἐκείνῳ ἀγῶνι. Στασιάζει λοιπὸν ὁ στρατὸς ἐν Κρήτῃ καὶ φονεύει μὲν τὸν ἡγεμόνα αὐτοῦ, ἀναγορεύει δὲ βασιλέα τὸν στρατηγὸν τῶν Κιβυρραιωτῶν Ἀψίμαρον, μετονομάσας αὐτὸν Τιβέριον. Τὸ θέμα τῶν Κιβυρραιωτῶν περιελάμβανε τὴν ἀρχαίαν Καρίαν, Λυκίαν, Παμφυλίαν καὶ μέρος τῆς Φρυγίας· εἶλκε δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πόλεως Κιβύρρας, ἣτις ἔκειτο ἐν τῇ γωνίᾳ, ἣν σχηματίζουσιν ἡ Φρυγία, ἡ Καρία καὶ ἡ Λυκία. Οἱ δὲ κάτοικοι τοῦ θέματος τούτου συνεκρότουσαν μὲν μίαν τῶν ἀρίστων μοιρῶν τοῦ στρατοῦ ἀλλ' ἦσαν σφόδρα δυσήνιοι καὶ πολλακίς, ὅπως ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἔστασιάζον. Ὁ νεοχειροτόνητος βασιλεὺς ἔπλευσεν ἐκ Κρήτης ἐπὶ Κωνσταντινούπολιν, ἐγένετο μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν κύριος αὐτῆς διὰ συνεννοήσεως μετὰ τινὸς μοίρας τῆς φρουρᾶς, κατέλαβε τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν καὶ ἐρρινοκόπησε μὲν τὸν Λεόντιον καὶ εἰς μονὴν τινα ἐφυλάκισε, κατεδίωξε δὲ ἅπαντας τοὺς φίλους αὐτοῦ.

Ἡ βασιλεία τοῦ Ἀψίμαρου τούτου ἢ Τιβερίου εἶναι ἰδίως ἀξιωμαθὸς διὰ τὰ κατὰ τῶν Ἀράβων κατορθώματα τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἡρακλείου, τὸν ὁποῖον, στρατηγὸν ὄντα δεξιὸν καὶ τολμηρότατον, προεχειρίσατο ὁ βασιλεὺς γενικὸν ἀρχηγὸν τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Καὶ ἐπιστῶμεν ἐνταῦθα τὴν προσοχὴν τοῦ ἀναγνώστου εἰς τὴν πληθὺν ταύτην τῶν ἐξόχων πολεμικῶν ἡγεμόνων οἵτινες δὲν ἔπαυον προκύπτοντες ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ· ἐντεῦθεν ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐξηγεῖται πῶς τὸ χριστιανικὸν ἐκεῖνο κράτος ἀντεπάλασε κατὰ τοῦ ἀραβικοῦ χειμάρρου, ἀποδεικνύεται δὲ ἀφ' ἑτέρου ὅτι ὁ στρατὸς τοῦ κράτους ἐκείνου πολὺ ἀπεῖχε τοῦ νὰ εἶναι ἄξιος τῆς περιφρονήσεως μὲ τὴν ὁποῖαν ὀμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ συνήθως οἱ δυτικοί. Καὶ ἂν εἰς μόνον τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη περιορισθῶμεν, ἀνάγκη νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι στρατηγοὶ οἱοὶ ὁ Λεόντιος, ὁ Ἰωάννης καὶ πρὸ πάντων ὁ τοῦ Ἀψίμαρου ἀδελφὸς Ἡρακλεῖος ἤθελον τιμῆσαι τὸν στρατὸν παντὸς οἰουδήποτε ἔθνους.

Τφόντι ἐν ἔτει 700 ὁ Ἡρακλεῖος, ὠφελούμενος ἐκ νέων ἐμφυλίων διενέξεων αἰτινες ἐξεργάγησαν μεταξὺ τῶν Ἀράβων ἐν Περσίδι, ἐμβάλλει εἰς τὴν Συρίαν, προσελαύνει μέχρι Σαμοσάτων, ἐπιχειρεῖ δεινὴν τῆς χώρας δῆωσιν, φονεύει πολλοὺς Ἀραβας (οἱ χρονογράφοι ἀναφέρουσι τὸν ὄλως ἀπίθανον ἀριθμὸν τῶν 200.000) καὶ λαβὼν λάφυρα καὶ αἰχμαλώτους ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν, ἐμποησας τρόμον μέγαν εἰς τοὺς πολεμίους ἐκείνους τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου.

Κατὰ δὲ τὸ ἐπόμενον ἔτος βλέπομεν τὸν στρατὸν τοῦ Ἡρακλείου κατέχοντα εἰς αὐτὰ τῆς Συρίας τὰ παράλια θέσιν ὀχυρωτάτην, τὴν Ἀντάραδον. Ἡ νησιωτικὴ τῆς Ἀράδου πόλις εἶχε πρὸ καιροῦ κυριευθῆ ὑπὸ τῶν Ἀράβων, οἵτινες βεβαίως κατέλαβον τότε καὶ τὴν Ἀντάραδον, ἦτοι τὸν λιμένα τῆς Ἀράδου τὸν κείμενον ἐπὶ αὐτῆς τῆς φοινικικῆς παραλίας, ἀπέχοντα δὲ τοῦ νησιδίου τριάκοντα στάδια, κατ' ἄλλους δὲ εἴκοσι, καὶ κατ' ἄλλους μάλιστα ὀκτὼ μόνον. Διότι πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ Μωαβιᾶ, ὅστις τοσοῦτο πεισματωδῶς εἶχε τότε ἐπιμένει εἰς τὴν τῆς Ἀράδου ἄλωσιν, δὲν ἐξεπόρθησε συγχρότως τὸν λιμένα τῆς πόλεως ταύτης τὸν ὀλίγον ἀπ' αὐτῆς ἀπέχοντα, καὶ ἂν ὑπολάβωμεν ὡς ὀρθὸν τὸν ἀνώτατον ὄρον τῶν τριάκοντα σταδίων, κείμενον δὲ ἐπ' αὐτῆς τῆς συριακῆς ἠπείρου; Τὸ πιθανώτερον εἶναι λοιπὸν ὅτι ἡ Ἀντάραδος κατελήφθη βραδύτερον, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῆς κατὰ τὸ ἀμέσως προηγού-